

La síndrome post 1 d'octubre

written by Jaume Marfany | 23 de gener de 2018

El post 1 d'octubre ha significat perdre una batalla, i molt important, amb l'Estat espanyol. L'Estat ens ha guanyat, cosa que no vol dir que estiguem derrotats. L'1 i el 3 d'octubre van significar una gran victòria i una demostració del que és capaç la societat autoorganitzada. Els dies posteriors, però, els nostres dirigents polítics van fer un gir inesperat i ens van canviar el guió previst i que ja havia assumit la majoria de la societat civil.

El post 1 d'octubre ha provocat que, a hores d'ara, dins del moviment independentista, puguem distingir-hi, bàsicament, tres perfils diferenciats.

El primer, potser el més majoritari, ha quedat força tocat durant aquests darreres mesos. No deixa d'anar a totes les concentracions i va votar de nou independència, potser amb menys il·lusió que altres vegades, el 21 de desembre. Espera que l'ANC li digui què fer, quin és el camí, quin és l'objectiu ara per ara. Espera, també i una mica confús, els pròxims esdeveniments al Parlament amb l'esperança de poder veure el panorama polític molt més clar i, intuir si més no, com pensen actuar els nostres representants i el nostre Govern d'ara endavant.

El segon perfil també està tocat, però tot el que està passant s'ha traduït en indignació, en ràbia i, en alguns casos, fins i tot es comencen a albirar mostres d'odi cap a l'enemic. Està convençut que només hi ha un camí i és el de la confrontació directa de la gent amb l'Estat. La lluita al carrer. Una mena de *kale borroka* a la catalana... Així van sorgint i proposants les idees i les accions més diverses: paralitzar el país, vagues indefinides, tallar les entrades i sortides de Catalunya... que conviuen amb altres de més fantasioses i amb poca aplicació pràctica. Desconfien dels polítics. Són

partidaris de l'acció i estan convençuts que l'única opció vàlida per restablir i desenvolupar la República és aquesta: l'acció de la gent al carrer.

El tercer, tocat i ferit de "pronòstic reservat". La revolució dels somriures, els 11 de setembre, les contínues crides a la il·lusió i a la confiança, les paraules dels dirigents polítics i també dels dirigents de la societat civil el van convèncer que la independència era a tocar, que cauria pel seu propi pes democràtic i que seria una realitat el mateix 2017. Encara més després de la força demostrada l'1 i el 3 d'octubre. Pateix desil·lusió, pèrdua de confiança, un cert cansament anímic i també una mica físic. La repressió judicial i política, els empresonaments, l'exili del president, el 155, el fet de constatar la determinació de l'Estat espanyol (llegeix els seus tres poders, legislatiu, executiu i judicial, la seva oligarquia, les seves elits, determinats mitjans de comunicació, determinats poders eclesiàstics i, evidentment, la seva policia i el seu exèrcit) a impedir com sigui –fent servir tots els mitjans i tota la duresa que calgui– la independència de Catalunya, la passivitat europea mirant cap a un altre costat, se li han transformat en autèntiques muntanyes incapaces de superar. Continua sent independentista. Continua anant a les concentracions, cada vegada menys, però... Continuarà votant independència les vegades que calgui, però la seva participació activa disminueix progressivament.

Potser encara hi hauria un quart perfil d'independentista i és el que es nodreix dels tres perfils anteriors. Desconcertat, depenent del dia, depenent de les informacions que arriben, depenent de l'article que llegeix, tant pot ensorrar-se anímicament, com demanar a crits accions contundents al carrer, com restar a l'espera d'unes instruccions que mai no acaben d'arribar.

Vénen temps complicats en què, possiblement, aquests tres (o quatre) perfils encara es marcaran molt més. Temps en què es fa molt difícil predir què passarà demà. Temps en què,

malauradament, haurem d'assumir la frase del pintor i escriptor suís Friedrich Dürrenmatt: "Tristos temps aquests en què cal lluitar per allò que és evident".

M'he passat els darrers anys recorrent el país intentant, en nom de l'ANC, infondre il·lusió a la gent i també el convenciment que el procés, malgrat els entrebancs, anava bé i que ens en sortiríem. He reiterat centenars de vegades les tres claus que considerava bàsiques perquè el procés acabés amb èxit: la determinació, la confiança i el coratge. La gent vam demostrar sobradament que les teníem l'1 i el 3 d'octubre. Després, però, el guió esperat no va arribar mai.

I ara què?

Les tres, claus, determinació, confiança i coratge, continuen sent vàlides... i aprendre de les experiències viscudes, aprendre de la derrota soferta els darrers mesos. Traduir en estratègies reals les reflexions que fa uns dies va publicar en Francesc Ribera "Titot" i que en síntesi remarco com a final d'aquest article:

"En totes les batalles on els independentistes hem guanyat hi ha hagut una constant: hem inventat. No hem usat el "manual de la revolució" i això els ha descol·locat. Avancem quan inventem."

"L'estat ens convida contínuament a estratègies de manual, com l'acció-reacció, perquè són dins de l'àmbit del seu maneig. I és per això que és imprescindible que no hi entrem, en cap. Que continuem inventant, que és l'única manera de dur la iniciativa a les batalles i controlar el calendari de la guerra."

"Això no és una guerra per l'honor, sinó per la llibertat. L'únic que no ens podem permetre és perdre. De vegades, l'únic sacrifici que reclama la lluita és només fer que el cap t'aturi el cor."

Cap fred i cor calent. La lluita continua.